

BÜYÜKELÇİ J. BLANCO VILLALTA TARAFINDAN VERİLEN KONFERANS METNİ *

Böyle seçkin bir dinleyici topluluğu önünde, son derece iyi niyetli ve sevgi dolu Türk arkadaşlarımdan biriyle ilgili kalbimi dolduran anılardan birini aktararak konuşmama başlamak istiyorum ki; O insan beni bu yüce entitütünün Atatürk tarafından kurulduğu zamanlarda Profesör Enver Ziya Karal'ın başkanı olduğu Türk Tarih Kurumu'nda, 1979 yılında evrensel tarihin en önemli en asil şahsiyetlerinden biriyle ilgili beyanlarımın basılması konusunda destekledi. Bu Atatürk gibi muhteşem bir kişiliğin ilk biyografisiydi. Bana aynı anlamda cömert davranan ve kendileriyle her zaman çok açık, mütevazı ve içten bir dostluğu paylaştığımız ikinci insan; bu halkın kendi evladı gibi gördüğü ve çok sevdiği Profesör Afet İnan'dır.

Yıllar sonra kader beni şiirin ve sanatın bir harman olduğu bu ülkeye tekrar getirdiğinde, kıyaslama şansımız olmaksızın hayranlık duyduğumuz sanatların, Sinan'ın Selimiye Camii'nin yanında ne denli hafif kaldığının farkına vardım. Anıtkabir'i ziyarete gittiğimizde bana şehirlerin ve anıtların zaman içinde birer yıkıntıya döndüğünü oysa şiirlerin, düşüncelerin ve tarihi oluşturan soyut çalışmaların ölümsüz olduğunu söylemişti.

Tutank Amon'un bir adam tarafından yazılmış biyografisi zaman geçtikçe değişikliklere uğramış oysa Firavun mumyalanmış haliyle hep aynı kalmıştır.

Aslında artık aramızda olmayan daha birçok Türk şahsiyetiyle ilgili söylemek istediklerim var ama bunların hepsini şu anda aktarabilmem imkânsız.

* Atatürk Araştırma Merkezi Başkanlığı'nca düzenlenen bu konferans 27 Ekim 1995 tarihinde Türk Dil Kurumu'nda verilmiştir. (J. Blanco Villalta Arjantinli Emekli Büyükelçidir.)

Kısa bir süre önce Türkiye Cumhurbaşkanı Sayın Süleyman Demirel bizim uzak ülkemize bir ziyarette bulunduğu ülkesinin temel uluslararası organizasyonlar arasında şu anda ne konumda olduğunu çok gerçekçi bir ifadeyle tanımladı ve asil milletinin durumunu anlattı. Bu, dünyanın içinde bulunduğu değişimler üzerine hayati önem arz eden konu başlıklarından oluşan bir konuşmaydı. Burada o konuşmadan, O'nun dünyaya bakış açısını ve bir evrim geçirmekte olan dünya hakkındaki görüşlerinin bir özetini çıkarıp sizlere aktarmanın uygun olacağını düşündüm.

Cumhurbaşkanı Menem, Türkiye'ye 1992 yılında yaptığı ilk ziyaretle bugün meyve vermeye başlayan bir dostluğun ilk tohumlarını atmıştı. İki ülke arasında şu anda yürütülmekte olan ilişkiler açık bir ortaklık yoluyla bir işbirliği temeline oturtulmak yolunda ilerleme kaydediyor. İki ülke arasındaki ekonomik reform ölçülerinin diğer dünya ülkelerine de örnek teşkil etmesini diliyoruz.

"Dünyamızın 1995 yılındaki küresel görünümü beş yıl öncesine göre çok farklıdır.

Dünyamız hızla değişmektedir. Soğuk savaş ve süregelen korkunç gelişim ideolojik kutuplaşmalara bir son vermiştir. Bunlar uluslararası politikanın yeniden tanımlanma zorunluluğunu gündeme getirdi.

Öte yandan demokrasi benimsendi. İnsan haklarına saygı, yasa ve temel özgürlükler evrensel ölçülerde kabul edilir normlar haline geldi. Güney Afrika ve Ortadoğu'da tarihi başkaldırıları oldu. Avrupa ve Asya'da sayıları 20'yi aşan yeni devletler ortaya çıktı.

Diğer taraftan, etnik milliyetçiliğin, fundemantalizmin, terörizmin ve sınıf ayrımcılığının patlama noktasına gelmesi içinden çıkılmaz yeni sorunların ortaya çıkmasına sebep oldu. Bu kaygı verici gelişmeler uluslararası barış ve güvenliğin karşısına bir tehdit unsuru olarak çıktı. Balkanlar'da ve Kafkasya'da boy gösteren saldırgan tutumlar bütün dünyayı şaşkınlığa uğrattı. Bu hoşgörüsüzlükten doğan nefret, dünya yüzeyinin yüzlerce hatta binlerce yaralanmış ya da öldürülmüş insanla kaplanmasına sebep olmuştur. Milyonlarca insan mülteci durumuna düşmüştür. Ve bütün bu olumsuzlukların karşısında Birleşmiş Milletler ve benzeri diğer organizasyonların hiçbiri kendilerinden beklenen sorumluluğu yerine getirememişlerdir."

Belirtmek isterim ki, böyle yüce bir enstitüden gelen bu nazik davet,

özünde Cumhurbaşkanımızın, Cumhurbaşkanı Sayın Süleyman Demirel onuruna verdiği resmi resepsiyonda kendilerinin yapmış oldukları konuşmadan bölümler içermektedir. Kendileriyle Ankara'daki büyükelçiliğim zamanında kendilerinin başbakanlıkları sırasında tanışma şerefine erişmiştim.

Burada beni tanımayanlara söylemek isterim ki daha sonra birçok kitabımın konusu olacak bu harika ülkeye ilk defa 1950'de geldim ve bu yedinci ziyaretimde yine bu ülkede olmamın olağanüstü onuru içindeyim. İtiraf etmeliyim ki bu geliş gidişler yalnızca ziyaretler olmaktan çok bu milletin ve Atatürk'ün devrimci ruhunun derin ve sevgi dolu anılarıdır. Atatürk'le tanışma şerefine ve O'nun yüce kişiliği hakkında tanık olduklarımı yazmaya ve O öldükten aylar sonra Buenos Aires'te bu metinleri basma bahtiyarlığına erdim. Dil farklılığı sebebiyle bu büyük vatanseverin biyografisi Türkiye'de Türk Tarih Kurumu tarafından 30 yıl sonra 1979'da basıldı ve üç yıl sonra Kültür Bakanlığı tarafından yaşamımı bu sevgili ülkeyle ilgili tarihi ve edebi kitaplar yazmaya adanmışım ve bunu yıllar yılı sürdürebileceğim ifade edildi. Türkiye'ye en son gelişim 1981'de Boğaziçi Üniversitesi'nin davetiyle İstanbul'da gerçekleştirilen Uluslararası Atatürk Konferansı'nda tek Güney Amerikalı katılımcı olmam vesilesileydi.

Kırk ülke temsilcisinin katıldığı ve benim "Atatürkçü Düşüncenin Evrenselliği" konusunda bir konuşma yaptığım, Cumhurbaşkanı Sayın Kenan Evren tarafından davet edildiğim konferansın sonunda zatiîlileri yazdığım yeni Türkiye'nin mimarları konulu biyografinin kendi arzularıyla Türkçe'ye çevrilmesini ve Kültür ve Turizm Bakanlığı tarafından basılmasını istemişlerdir. Bu konferanstan iki yıl önce Genelkurmay Başkanı tarafından "Hizmet Madalyası"yla ödüllendirilen ilk sivil olma mutluluğuna erdim.

Ayrıca Cumhurbaşkanı Sayın Fahri Korutürk'e de beni bu şekilde onurlandırmaları sebebiyle şükran borçluyum. Bu benim Atatürk'ün yaptıklarını övmekte ne denli haklı olduğumu ortaya koyuyor.

Bir resmi görevle Ankara'ya gelişimde Cumhurbaşkanı Korutürk'e Arjantinli usta heykeltıraş Santiago Chierico tarafından yapılmış bir Atatürk büstü armağan ettiğimi anımsıyorum. Cumhurbaşkanı beğenilerini belirtmiş ve büstü devlet adına bir hediye olarak kabul edip Çankaya Köşkü'ne diktirmiştir.

Büyük Önder'in doğumunun 100. yıldönümünde yapılan konferans için

hazırladığım, içeriğinde Atatürk'ün bir reformcu değil bir devrimci olduğunu anlattığım metni, başlamadan önce Profesör Enver Ziya Karal'a gösterdim, okudu ve yazıya, tezimi destekleyecek yan düşünceler eklemem gerektiğini belirtti.

Biraz gerilere dönmek istiyorum, 1923 yılına, Türkiye'nin Ankara'da bir cumhuriyet oluşuna, Birleşmiş Milletler Bildirgesi'nin yazılmasından 22 yıl önceye... O zamanlar daha güzel bir dünyanın, barışla ilgili gelişen sabit düşüncelerin, uluslararası adaletin, dünyadaki kötüye gidişin durdurulması gibi düşüncelerin eksikliği bile hissedilmiyordu. Atatürk, ileri görüşlülüğü, perspektifinin geniş açısı, politik teorilere getirdiği doğru tespitler ve ekonomik, sosyal platformdaki kararlılığı sayesinde bütün bu olumsuz koşulları önceden farketmiş ve müdahalede bulunmuştur.

Atatürk İmparatorluğun anayasasını etkin, zorlayıcı, yasaklayıcı bir devrimci tavrıyla düzeltmek yerine onu tamamen farklı bir yenisiyle değiştirdi: Politik teorinin gerçek anlamda çağdaş bir anlayışıyla cumhuriyetçi bir anayasa. Dolayısıyla bu modası geçmiş imparatorluk yani 1683'de Viyana duvarları önünde başlayan askeri gerileme aşama aşama amansızca devam etti taa ki tarihin en büyük komutanlarından biri, Mustafa Kemal, kararlı ve güçlü bir zekâ, bu işe 13 Eylül 1921'de Sakarya Nehri'nde son verene kadar. Bu büyük devrim adamı, bu, örneğine ancak mitolojilerde rastlanır zaferle, Anadolu'nun kalbinde çağdaş düşünceleriyle bir cumhuriyet kurdu. Büyük Millet Meclisi'nde burası, antik tarihin ta kendisi olan Ankara 13 Ekim 1923'de Türkiye'nin başkenti ilân edildi. 16 gün sonra Büyük Millet Meclisi Türkiye Cumhuriyeti'ni resmen tanıdı.

Bir gerçek, uluslararası politik mücadele arenalarıyla Türkiye'deki başarılı devrimci hareketi birbirine bağlıyordu. Yalnızca Mustafa Kemal değil, taraftarları da, Türk insanının kanını döken zalim savaşın faaliyetleriyle de ilgili diplomatik aktiviteler yürütmek zorunluluğuyla karşılaştılar. Merkez imparatorluklar kazananların acımasızlıklarına dayanmak mecburiyetinde kaldılar. Tarih incelemecileri, Versay, Trianon ve Sen-Jermen antlaşmalarının, II. Dünya Savaşı'nın tohumlarını attığına inandılar. 10 Ağustos 1920'de Padişah'ın zayıf delegeleri tarafından Sevr Anlaşması imzalandı. Hemen ardından Türk yetkilileri ve Amiral Gough Calthorpe'la 30 Ekim'de Mondros Ateşkesi imzalandı. İkincisi Boğazlar'ın bütün kontrolünü İngiliz filosuna veren onbirinci maddeyi de içeren toplam 25 maddeden

oluşuyordu. Türk ordusu terhis edilecekti. Hicaz, Yemen, Suriye ve Mezopotamya garnizonları kapatılacaktı; çünkü yedinci madde, bütünüyle Türk ordusu aleyhine hazırlanmıştı. Şöyle diyordu; "Müttefiklerin güvenliğini sarabilecek herhangi bir durum oluştuğunda; müttefikler herhangi bir stratejik noktayı işgal edebilirler".

Boğazlar'ın müttefikler tarafından işgali, İstanbul'un işgali ve Yunanlıların İzmir'de karaya çıkmalarından bir yıl sonra Büyük Komutan Mustafa Kemal, Boğaz'ın incisi Şişli'deki evinde tek başına çalıştı.

Atatürk kesinlikle sultanı ve onun destekçilerini duygusuz ve kabul edilemez oldukları için reddetmiştir. Kemal Şişli'deki evinde bu işe yaramaz ve mantıksız çözümlere sıcak bakmadı. Bunlar Büyük Britanya'nın, İmparatorluğu bir bütün olarak bir arada tutma niyetinde olduğuna mı inanıyorlardı? Büyük Britanya'nın diğer güçler ve Araplar'la yaptığı anlaşma ve düzenlemeler bu ihtimali yok ediyordu. Ama bütün bunların ötesinde, Türkiye, Türk halkı eski kültür gelenekleri ve zaferleriyle kendi sınırları içinde özgürce yaşama hakkına sahipti. "Hayır" diye düşündü Kemal, "Türkiye kendisini kurtarmalı ya da yok olmalıdır."

Osmanlı İmparatorluğu çöktü. Geniş toprakları onları geri vermeyecek kişiler tarafından ele geçirildi. Türklerin sayısız nesillerine beşiklik ve mezarlık yapmış olan, Türk toprağı Anadolu kaldı. Türkiye'nin hayatı oradaydı ve ümidi de oradaydı. Şimdi sessiz olan, uzun savaşlar yapmış, kan dökmüş, bütün sınırlarından saldırı korkusuyla yaşamış bir halkın kalbinde. Yine de dağlarına, bereketli ova ve ırmaklarına, kalplerindeki yılmaz kahramanlığa aşık ve yaşam dolu bir halkın kalbinde.

Kemal halkına inandı; halkındaki savaş alanlarında kendini savunma ve acılara göğüs germe özelliklerini görebildi. Böyle bir halk daha iyi bir geleceği hak etmişti. Kışın son günlerinin soğuk güneşinin perdelerinden girdiği geniş pencerenin arkasında halkını aydınlatan güneşi de gördü. Onların acısını kalbinde hissetti. Dışardaki büyük caddede bir İngiliz birliğinin adımları vatanseverlik duygularını şahlandırdı. Orada yabancı işgaline karşı askeri direnme fikri doğdu.

Bedeni ruhunun düşüncelerinden acı çekti. Yüzünün hatlarından 10-15 yıl yaşlanmış gibi göründü. Gri tonlar içindeki küçük yaşların işaretlerini örttü. Eğer bu adamı bir sandalyenin üzerinde hareketsiz, felç geçiriyor gibi görse-lerdi, ona birçok savaşta eşlik etmiş askerleri korkarak ondaki tükenmez enerji ve çelik sınırlardaki kumandanlık ruhunu farkederdilerdi. Yine de O'nun derin damarlarındaki manzaraları görebilenler yoğun bir hayatı sezebilir-

lerdi. Şişli'deki bu beyaz evde Kemal yeni Türkiye'nin ruhunu düşünüyordu.

Uzağı görebilen, yeni taktikler üreten, muhteşem bir stratejist olan Mustafa Kemal'in zaferleriyle dolu korkunç savaş yıllarını hatırlamak ne kadar hoş olurdu. Unutulmaz Sakarya Savaşı'nda düşman sert bir savunmayla karşılaşmış, savunmayı kırmak ve başarıya ulaşmak beklentisi yok edilmişti. Şunları söylemişti: "Hatt-ı müdafaa yoktur. Sath-ı müdafaa vardır. O sath bütün vatandır. Vatanın her karış toprağı milletin kanıyla sulanmadıkça terk olunamaz. Onun için, küçük büyük her birim bulunduğu mevziden atılabilir. Fakat küçük büyük her birim ilk durabildiği noktada, tekrar düşmana karşı cephe teşkil edip savaşa devam eder. Yanındaki birimin çekilmeye mecbur olduğunu gören birimler, ona tâbi olamaz. Bulduğu mevzide sonsuza kadar sebat ve direnmeye mecburdur."

Büyük Savaş'ın başlamasından kısa süre önce yaşanmış atmosferi duygusal kelimelerle anlatmak için burada yazar Halide Edip'ten bahsetmek istiyorum. Eski geleneklerden sıyrılmış, Kemal'in devrim çağrısına katılmış ve etkili konuşmalarıyla halkı yüreklendirmiş bir kadın. "Türk'ün Ateşle İmtihanı" kitabında bir asker olarak Alagöz'de Başkumandan'ı ilk ziyaretini şöyle aktarır: "Dar köy yolu çukur ve çamurlarla dolu ve karanlık. Sanırım gece yarısından sonra. Küçük bir köprüden geçtik ve ırmağın ötesindeki evlerin en büyüğüne yöneldik. Karadeniz erkekleri gibi giyinmiş, siyah elbiseleri içinde Kemal'in korumalarını farkettim. Yarı harabe bir ev bu. Paşa'nın yaveri beni odasına götürdü. Bir gaz lambası vardı sadece. Mustafa Kemal ayağa kalktı. Kaburga kemiğinin ona hâlâ acı verdiği belli oluyordu. Zorla yürüyordu ve odanın ortasındaki tahta masada dinleniyordu.

O anda kalbimdeki heyecanla Mustafa Kemal'e doğru yürüdüm. Bu harabe evde tıpkı milletin yaşaması için ölmeye karar vermiş bir gence benziyordu. Hiç bir saray, etiket ya da güç onu, Türk'ün tüm düşmanlara karşı son direncini göstermesi için liderlik yaptığı bu odadaki şu halinden daha büyük yapamazdı. Ona doğru yürüdüm ve elini öptüm."

1923'deki Lozan Anlaşması uluslararası bir öneme sahip Mustafa Kemal'in devrimci hareketinin zaferine işaret eder. Bu anlaşma 1920'deki Türk'ün tamamen yok olması anlamına gelen Sevr Anlaşması'nı yok etti.

Atatürk Osmanlı İmparatorluğu'nun yapısını değiştirmeye uğraşmadı. Devrimci bir tarzda onu tamamen farklı bir yapıyla yer değiştirdi.

Cumhuriyet'in yapısal evrimini analiz etmek benim bugün anlatmak istediklerimi aşılıyor.

Yeni Türkiye'nin kurucusunun ideal ve icraatları, şimdi insanlar ve milletler arasında arabuluculuk yapan Birleşmiş Milletler'in amaç ve ilkeleriyle aynıdır. Barışın aranması ve insan haklarına saygı duyulması ve ırk, cinsiyet, dil veya din ayrımı yapmaksızın insanoğlunun özgürlüğü. Bunlar, O'nun en çok mücadele verdiği temel kavramlardı.

Şüphesiz o bir hümanistti, bir felsefeciydi, bu ilkelerin kabul edilmesi için mücadele ediyordu. Bir insani çevrenin oluşturulmadığı ortamda onun toplum, ekonomi, düşünce özgürlüğü konusundaki teorilerini anlamak zordu. Ama bugün O'nun uzağı görme kudretini görebiliyoruz.

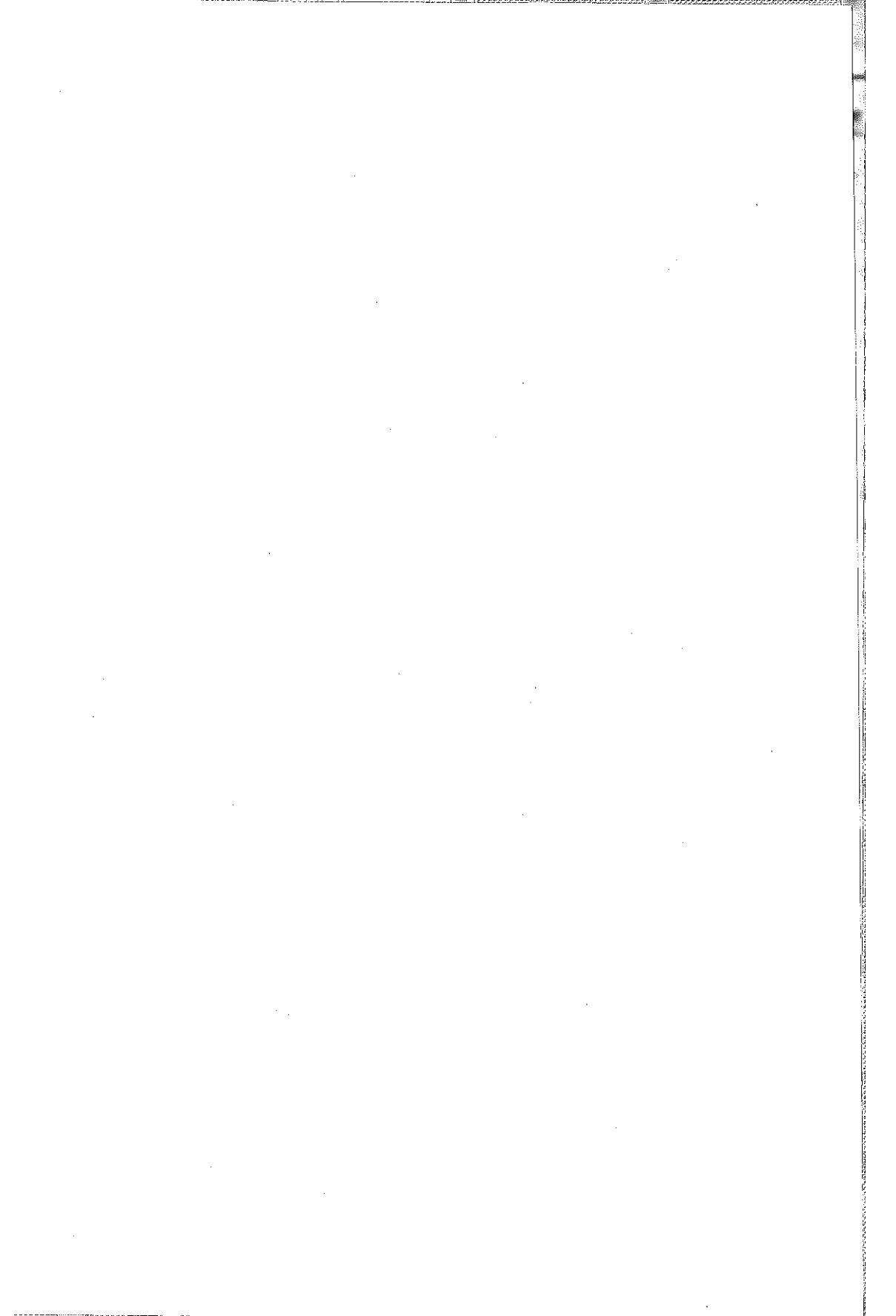
Kimseyi hedef almayan bazı fikirleri ortaya koymak için izniniz istiyorum. Atatürk eski Osmanlı yasalarını düzeltmek için çaba harcamadı. Tamamıyla duyarlılıkla ve bir devrimci kararlılığıyla hareket etti. Kur'an'ın hükümlerini değiştirmeye niyetlenmedi, sadece İsviçre'nin sivil yasası gibi daha etkin olduğu ispatlanmış daha modern yasalarla bir büyük meclis kurmayı amaçladı. Böylece, ticari yasalar, Beavchatel'den esinlenmiş hukuk işlemleri, Alman deniz yasaları, İtalya'nın ceza yasalarında olduğu gibi Türkiye'deki kadınların konumu da radikal bir değişim geçirdi.

"Reform" kelimesini asıl anlamı içinde tamamiyle devrimci bir mücadele yerine kullanmanın kolay olmadığına inanıyorum.

Cumhuriyet'in ilânının üzerinden 72 yıl geçti. Teokratik bir imparatorluk içinde oldukça devrimci bir olgu. Aynı şey halifeliğin kaldırılması için de geçerli. Ama İslami geçmişi yok etmek ya da onunla mücadele etmek niyeti yok. Birisi bir cumhuriyet devletini siyasi, ekonomik ve sosyal idaredir, diğeri ise inançtır. Farklı şeyler fakat zıt değil. Zamanla şeylerin değişmesiyle yasaların da değişmesi gözönünde bulundurularak Mecelle'nin makul kelimeleri Atatürk'ün devrimlerinde ve ondan sonra gelen devlet başkanları tarafından da uygulanmıştır. Özellikle de değişimci ve geliştirici Cumhurbaşkanları Bay Demirel tarafından.

Zaferle sonuçlanan Kemalist devrimin birçok kanıtı vardır. Bunlardan en önemlisi ve en olumlusu bir Türk kadınının başbakan olmasıdır.

Bayan Tansu Çiller yüce ulusun devrimci tarihinin başarılı bir diğer örneğidir. Türkiye'nin uluslararası toplumlar arasında artan prestiji onun harika vizyonunun bir özetidir.

THE TEXT OF CONFERENCE

BY AMBASSADOR MR. J. BLANCO VILLALTA*

I would like to express to such a distinguished audience my heartfelt memories about one of my dearest Turkish friends, who with such good will, and, – with so much love, I would say – has supported me in the Türk Tarih Kurumu, 1979 of which professor Enver Ziya Karal was the first chairman. At the times when this high institution, created by Atatürk, considered the publishing of my testimony about the life of one of the most important and noble figures of universal history: Atatürk, it was the first biography of such a wonderful personality. The second person who was generous with me, and with whom I always had a bright, kind and sincere friendship was professor Afet İnan, the adoptive daughter of the great citizen, and very much loved by him.

Years later, when destiny took me back again to the country where poetry and art always flourished, the art that we always admire at the incomparable dome of the Selimiye, of Sinan, the poems and pages inspired by their genial writers, and in the same way fine arts, once, when we were visiting the Anıtkabir, he mentioned that the cities and monuments turn into ruins with time, whereas poems, thoughts and spiritual works which have created history, last forever, I meditated about the idea that this truth would last beyond time limits themselves.

He also stated that a biography of Tutank Amon written by a person contemporary of the pharaoh's was not the same as one written after he had been turned into a mummy.

I cannot but relate these words to so many Turkish characters that are not with us any more.

A short time ago, when the president of Turkey, Mr. Süleyman Demirel,

* This conference which was organized by Presidency of Atatürk Research Center was given at Turkish Language Institution on October 27th, 1995.

was visiting our faraway country, he described in such a truthful manner the present dimension of his country inside the major international organisations, as well as the vast dimension of constant evolution and progress of his noble nation. It was a speech containing such vital concepts on the present world in transition, I deemed it convenient to quote here some parts of it, which summarise his vision of the current world, a world undergoing deep evolution:

When president Menem first visited Turkey in 1992, he planted the seeds of a friendship that is beginning to bear its fruits. The existing relations between our countries are on their way to becoming an extensive partnership based on mutual cooperation. This coincides with the economic reform measures taken in our respective countries, to better integrate them with the rest of the world.

He says: "The global picture of our world in 1995 is very different from the one five years ago.

Our world is undergoing rapid changes. The end of the cold war and the ensuing dramatic development put an end to ideological rifts. They led to the redefinition of international politics.

On the one hand, the spirit of democracy has been maintained. The global commitment to the principles of respect for human rights, the rule of law and fundamental freedoms have become universally accepted norms. Historic breakthroughs were achieved in South Africa and the Middle East, more than 20 new states have emerged in Europe and Asia.

On the other hand, the eruption of ethnic nationalism, racism, tribalism, fundamentalism and terrorism has caused new conflicts. They have emerged as new threats to international peace and security, acts of aggression in the Balkans and in the Caucasus have shocked the world. Racial hatred has resurfaced. Hundreds of thousands of people have been killed or wounded in parts of the globe where genocide was committed. Millions have become refugees in face of all these scourges, the united nations and other organisations were unable to shoulder the responsibilities expected from them."

I would like to mention that this very kind invitation, coming from such a high institution contains, in its origin, the kind words used by president Mr. Demirel when he mentioned me in his speech at the official reception held by our president in his honour. I had had the honour to speak to him when he

was prime minister. In the time of my tenure as ambassador to Ankara.

For many of you who do not know me, I would like to explain that I arrived in this wonderful country in 1950 which would later on become the subject matter of many of my books, and that this is the seventh time that I have the tremendous pleasure to visit it once again. Actually, more than visits, they are deep and dear memories of this nation and of the revolutionary spirit of Atatürk. I had the honour to meet Atatürk and of writing a testimony on his prodigious personality, which was published in Buenos Aires, months after he passed away, due to language reasons, it was more than thirty years later that the first biography of the great citizen was published by the Türk Tarih Kurumu, in 1979, and by the ministry of culture of Turkey, three years later.

I admit that I oriented my life towards literature, by writing books about the history and literature of this dear country, to which I can add an endless number of conferences and articles, through the years, my last visit to Turkey goes back to 1981, when invited by the Boğaziçi University, I participated as the only south American at the International Conference on Atatürk, held in İstanbul.

At the end of the conference – attended by representatives of forty countries – where I spoke about the subject "The Universality of the Thoughts of Atatürk" I was invited by president Mr. Kenan Evren, who informed me that on the following year, the translation into Turkish of the biography I had written on the architect of the new Turkey, would be published by the Ministry of Tourism and Culture, with a foreword by him. Two years before that, President of General Staff had honoured me – in my opinion, excessively – granting me the "Hizmet Madalya", being the first civilian who had received this award.

I am also very grateful to president Mr. Fahri Korutürk and to his successor for having honoured me in such a way. This leads me to think that I was not wrong in my appreciation of the wonderful works of Atatürk.

I remember that when I arrived in Ankara as head of mission, I gave president Korutürk a bust of Atatürk, made by a great Argentine sculptor Santiago Chierico. The president admired his work, and donated it to the state, and thus it was placed in the Palace of Çankaya.

Before starting the sessions of the conference on the one Hundredth Anniversary of the great citizen, I showed my speech to my friend professor Enver Ziya Karal, whom I remember very well, and who read the work, in which I said that Atatürk had not been a reformer but rather a revolutionary. He authorised me to read the paper and support the thesis, in case, it was questioned.

I would like to go back in time, to 1923, when Turkey was proclaimed a republic, in Ankara, 22 years before the charter of the United Nations was written. A scheme for a better world and constantly developing the ideals of peace, international justice, and understanding in all order of things. Let us think of the great visionary Atatürk, without losing sight of the perspectives and the evolution of political theories and in particular economic and social platforms.

Atatürk did not reform the constitution of the Empire, drastically, in a revolutionary act, but instead he substituted it by a totally different one: A republican constitution, with a really modern conception of political theory. Therefore, the obsolete Empire, the military recession of which started in front of the walls of Vienna in 1683, was going back, step by step, inexorably, until he was stopped, drastically, by a powerful genius, one of the greatest captains in history: Mustafa Kemal, at the shore of the river Sakaria on September 13, 1921, in the heart of Anatolia, from this victory – difficult to value without going into the field of myths – the great revolutionary man organised a republic of modern ideals. The Great National Assembly, here, Ankara of ancient history, declared as capital of Turkey on October 13, 1923. In her the Great National Assembly proclaimed the Republic of Turkey, 16 days later.

From the field of the international political struggles, a fact linked to the successful revolutionary movement in Turkey, not only Mustafa Kemal, but also his supporters had to carry out a diplomatic activity in accordance with the activities of the cruel war which was shedding the blood of the Turkish people. The central empires had to bear the ruthlessness of the winners. The dissectors of history tend to believe that the strict clauses of the treaties of Versailles, Trianon, Saint-Germain planted the seeds of World War II. The Treaty of Sévres made in August 10, 1920 by the weak delegates of the Sultan, but already the armistice, known as the Armistice of Mudros, was ready on the 30th of October and was signed on that day by Admiral Gough Calthorpe

in the name of all the allies, and by the Turkish mission. The text consisted of twenty-five articles, of which eleven assured the British fleet of the complete control of the straits. The Turkish army was to be demobilised, the garrisons of the Hejaz, Yemen, Syria and Mesopotamia were to surrender, while article seven placed Turkey at the mercy of her conquerors. For it said: "In the event of a situation arising which threatens the security of the allies, the allies will have the right to occupy any strategic points".

Thus, the document ending hostilities between the entente and the Ottoman Empire had been signed on board his majestys's warship 'Agamemnon' the Turkish government foresaw that Turkey would be reduced to Anatolia and part of thrace; however, they were confident that the allies, who preached the right of nationalities to live in freedom, would assure the freedom of the Turkish peoples within their national frontiers.

During the occupation of the straits and of the very capital city by the allies and the disembarking of the Greeks in İzmir, the following year, Mustafa Kemal, the general on duty, meditated alone, at his home, at the then modern neighbourhood of Şişli at the pearl of the Bosphorous. He totally rejected the attitude of the Sultan and of his supporters, for being unacceptable and senseless. Kemal in his house at Şişli did not favour these unworthy solutions, which were against logic; had they any idea whether Great Britain intended to keep the Empire together as a unit? The treaties and arrangements which she had made with the other powers and the Arabs made such a possibility out of the question, but, above all else, Turkey, the Turkish people had the right. Through their ancient traditions of culture and glory to live freely within their own frontiers. "No!" thought Kemal. "Turkey must save herself or perish!"

The Ottoman Empire had collapsed. Her enormous territory was occupied by her conquerors, who were not going to give it back; there remained Anatolia, Turkish land, cradle and tomb of innumerable generations of Türks. The life of Turkey was there, and there lay her hope, in the hearts of that people silent then, worn out by long wars, bled dry, fearful of the invasion which was expected on all their frontiers, yet full of life and love for their mountains, their fertile plains and rivers, indomitable defenders of their hearths.

Kemal believed in his people; he had been able to see their fine self-denial and stoicism on the fields of battle. Such a people deserved to know a

better future. He was sitting beside a wide window which allowed the cold sun of the last winter, days to enter through the net curtains, through his people and he felt their pain, equal to his own. In the wide avenue outside, a British Patrol broke through his patriotic thoughts with their rhythmic step. There was born in his heart the idea of armed opposition to foreign intervention.

His physique had suffered from his spiritual pains. It seemed as if ten or fifteen years had passed through the lines of his face, and marked the signs of premature age in grey tones. If they had seen that man sitting motionless in a chair, as if paralysed, his soldiers who had accompanied him in so many battles would scarcely have recognised in him the commander with nerves of steel and inexhaustible energy; yet, if they had been able to see the vistas which were contained in the depths of his deep pupils. They would have discerned an intense vitality. It was in that white house in Şişli that Kemal conceived the soul of the new Turkey.

How nice it would be to remember those years of permanent struggle, of victories in which Mustafa, a wonderful strategist, created new tactics, one as he foresaw. The imminent and memorable battle of Sakaria, in which the enemy suffered such a harsh defeat, destroying the belief that in keeping the lines of defense lay the basis for success, he said: "There are no lines of defense, but instead an area of defense, and that is the whole country, not an inch of territory of this nation can be abandoned without previously shedding the blood of its citizens. Each unit, big or small, can be displaced from its positions, but they shall have to rebuild a front in the first place in which they can settle and continue the battle. The units seeing their neighbours being forced to withdraw should not link their fate to theirs, they have the obligation to resist in their positions until the end."

To describe with emotional words the atmosphere felt a short time before the start of the Great Battle, I would like to mention the writer Halide Edip, a woman emancipated from the old customs, who had come at Kemal's call to fight for the revolution, and inflamed the people with their ardent oratory. In her book "The Turkish Ordeal" she recounts her first visit as a soldier to the generalissimo at Alagöz: "The narrow village road is full of holes, muddy and dark. I think it is after midnight. We cross a little bridge and make for the largest of the houses on the other side of the stream. I recognise

Kemal's personal guards, with their black tunics, like those worn by men of the black sea, it is a half-ruined house. The Paşa's aide-de-camp takes me to his room, which is the only one with a gas lamp. Mustafa Kemal stands up. It is clear that his rib is still causing him much pain, as he walks with difficulty and rests himself against the wooden table which is in the middle of the room".

At that moment I went towards Mustafa Kemal with veneration in my heart. In that humble Anatolian house, he was the incarnation of the decision of young men to die, so that the nation should live. No palace, title, or power would make him as great as he was in that room, from which he was to lead the Türks to their final effort to resist complete annihilation. I went to him and kissed his hand."

The Treaty of Lausanne, in 1923, marks the victory of the revolutionary movement of Mustafa Kemal, of utmost importance internationally, as it did away with the strict and compulsive Treaty of Sevres of 1920, which meant the total destruction of Turkey.

Atatürk did not try to change the constitution of the Osmanlı Empire: In a revolutionary way, he merely replaced it by a totally different one.

Analysing the constitutional evolution of the Republic, would take longer than I wish to expand myself on this today.

The ideals and achievements of the Constructor of the new Turkey seen from the present times coincide with the basic principles and purposes of the United Nations charter, constantly guiding the understanding among nations and among men. The search for peace and respect of human rights and for the freedom of mankind, without distinction of race, sex, language or religion. He fought so much for these basic concepts.

Undoubtedly, he was a humanist, a philosopher, who endeavoured the acceptance of these ideals, in a human environment not prepared to understand his theories on society, economics, freedom of thought, which was very long ago, but now in perspective, it shows his clairvoyance.

I ask for your permission to put forward some ideas, the purpose of which is not to convince anybody. Atatürk never tried to reform the old Ottoman legislation: He merely acted with the sensitivity and conviction of a revolutionary man. He did not intend to change the coranic laws, he simply proposed to

the great assembly the more modern codes which had proven to be more effective, as the civil code of Switzerland. Therefore, the situation of women in Turkey underwent a radical change, as well as the commercial code, the law of procedure inspired in the Beavchatel, the German maritime code, the criminal code of Italy.

I believe it is not easy to apply the term "reform" to totally revolutionary endeavours, in the true sense of this word.

72 years have elapsed since the proclaiming of the republic – a rather revolutionary fact in a theocratic empire. The same holds true for the abolition of the Caliphate of Turkey; but there was no intention to eliminate the Islamic past nor to attack religion. This was about understanding that one thing is politics, economics and social administration of a republican state, and another thing is creed, two different but not opposite things.

The wise words of the Mecele, in the sense that the laws change when things change with time, are applied to the revolutionary actions of Atatürk as well as to the works of the government leaders who succeeded him; in particular, the developer and evolutionary president, Mr. Demirel.

There are many testimonies about the astounding and victorious Kemalist revolution. One, of utmost importance and very positive, is the fact that a Turkish woman became prime minister.

Mrs. Tansu Çiller is another one of the succesful achievements of the great citizen's revolutionary history; the epitome of his wonderful vision of that Turkey which is increasingly prestigious in the international community.